

Obrátte se a věřte evangeliu

"Kristova výzva k obrácení však stále zaznívá v životě křesťanů. Toto druhé obrácení je trvalý úkol pro celou církev, "v níž však jsou i hříšníci, a která stále potřebuje očistění, i když je svatá, a stále pokračuje v pokání a vnitřní obnově". (Katechismus Katolické církve 1428)

Vstupujeme do postní doby s novou šancí k obrácení. Proto přijímáme znamení popela na čelo, jako viditelné znamení našeho rozhodnutí. Katechismus mluví o druhém obrácení, které následuje po prvním, kdy jsme se rozhodli pro Krista poprvé. Toto rozhodnutí je pak něčím dynamickým. Nezasťaví se. Je třeba je každý den znovu obnovovat. Znamení popela na čele samo o sobě by bylo zbytečné, popel nemá v sobě žádnou magickou sílu. Je to jen vnější znamení něčeho vnitřního. Je znamením toho, že chci změnit svůj život, přestože jsem se o to snažil/a už mnohokrát. Toto rozhodnutí pak potřebuje konkrétní vyjádření. Lze to udělat tak, že se člověk rozhodne žít jednodušším životem, že se omezí v jídle, že si přečte to, na co mu jinak "nezbývá čas", že se usmíří se svým nepřitelem, že někomu něco daruje, že si určí pravidelný čas k modlitbě, nabídne se k pomoci ve své farnosti, že přijme svátost smíření, kterou dlouho odkládal, že se zamyslí nad tím, komu a jak by mohl pomoci, jak by uplatnil svoje dary ve službě druhým, že přijme napomenutí od druhého či sám dokáže v lásce napomenout, že snáší utrpení, stará se o chudé, či zasazuje se za právo a spravedlnost. Tento výčet je téměř nekonečný. Jen je potřeba něco najít, aby postní doba neproběhla bez rozhodnutí k obrácení. Pak by i slavení velikonoce bylo jenom folklórem.

Přeji vám všem plodné prožití postní doby.

P. Jindřich Kotvrda

Proslov pana Václava Jelínka pronesený na vigílii před pohřbem zemřelého otce Aloise Vyoralu v New Rochelle, v George T. Davis Funeral Home:

|| Když jsme 1. ledna r. 1972 konečně navštívili se ženou kostel OLMC, po několikeré pobídce souseda pana Kubelky, činili jsme tak více méně ze zvědavosti. Necelé 2 bloky od bydliště jsme měli pěkný velký kostel. Proč tedy jezdit metrem až do Astorie? Toho dne jsme však našli odpověď na tuto otázku na dalších 26 let. "Ten farář má zajímavý způsob kázání", říkám ženě cestou z kostela. "Zaujalo mne jak apeluje na intelekt člověka". Sotva jsme vyšli z kostela lidé se k nám hned přitočili a záhy jsme byli pozváni na kávu a zákusky přes ulici do sálu. Všichni lidé byli tak přátelští. A ten farář, byl takový lidový a srdečný! Hned se s námi dal do řeči! Jak se jmenuje? "To je father Alois Vyoral", odpověděl soused u stolu. "Do notýsku si zapsal dokonce i naše narozeniny", dodávám. Za nějakou chvíli jsem poznal proč. Z pódia jeviště vyhlásil lidi kteří mají narozeniny a silným vytrénovaným hlasem začal vést přítomné do zpěvu. "ŽIVIJÓ, ŽIVIJÓ MNOGA LJETA ZDRAVI BYLI.....". Hudba hrála, koláče mizely, a dvě hodiny po mši stále ještě někteří lidé seděli. Bylo jim

ZVON

tu dobře. Já začal chápat proč. Ten den jsem já jako ti přede mnou (a později ti po mně) poznal proč stojí za to se stát členem rodiny pátera Aloise.

· Páter Vyoral byl člověk jehož obět' neměla hranic. Připravoval věstník Zvon, založil knihovnu, vytisknul 2x zpěvníky s obřady pro latinskou mši a později pro anglickou, pro ženy vydával kuchařky, a dokonce vydal i celého Káju Mařka.

Mimo našich tradičních zábav - Masopust, Martinské posvícení, Silvestra a občas gulášového odpoledne - organizoval i jiné podniky. Např. cestu do Kanady k sv. Antoníčku (73), oslavy 1000 let pražského biskupství s texaským biskupem Mořkovským (73), pikniky v New Rochelle, přednášky o symbolismu ikon P. Špidlíka - z Vatikánu, a cesta do Philadelphie (76). I navzdory těžkému několikaměsíčnímu onemocnění se srdcem v roce 1981, páter Alois pro nás zorganizoval 2x cesty do Washingtonu do české kaple (83,84), a dokonce i návštěvu u New Yorkského starosty Kocha (85). Jeho zásluhou se uskutečnilo ve zdejší kostele (OLMC) vystoupení Bambini Di Praga (91). Největší pýchou pátera byl však pěvecký kroužek Velehrad který vedl profesor Lebeda od roku 1979 do roku 1992.

· Byla to práce vyčerpávající a mnohdy spojená s těžkostmi. Nejednou jsme našli pátera spát na žínkách v hale v kuchyni - hlídal tam navažené jídlo.

Někdy na Masopust nám napadlo 20 palců sněhu, ale páter Vyoral tu byl mezi prvními aby pomohl jak se dá. "S pomocí Boží to jistě dobře dopadne", říkával. Jindy nebyla k dispozici kaple na Půlnoční mši. On se však nenechal odradit. Pod vedením pátera jsme tedy improvizovali v sále institutu. Postavili jsme pódium a oltář ze stolu, opodál veliký betlém se stromky kolem sálu, a Půlnoční měla stejně slavnostní charakter jako v kapli,s plným sálem lidí.

· S dojemnou lítostí vzpomínám jak byl páter šetrný. Jakou osobní radost mu udělalo, když ušetřil třeba několik centů. Vzpomínám jak vypral plastické ubrusy a mohl ušetřit 80 centů na každém. Jindy jsme zorganizovali v hale brigádu na opravu stolu a židlí. Páter si byl vědom dobroty které se nám u fary Panny Marie Karmelské dostávalo a proto jsme se snažili z výtěžku zábav přispívat na zvelebení haly institutu (pořádili sporák, odsávání v kuchyni, ledničku, zakoupili židle a stoly).

· Páter Alois byl člověk principu. V otázkách víry byl páter velmi zásadový. Jeho srdce ale bylo naplněno láskou a dobrotou - zvláště pro děti. O těch malých říkal, když některá maminka chtěla s děckem odejít, že jejich pláč při mši je Pánu Bohu milejší než naše modlitby. Těm větším s oblibou vyprávěl, jakých rošťáren se on dopouštěl a jak ho potom táta srovnal řemenem. Nu a dnes mu za to děkuje....

· O páterovi Vyoralovi by se dalo ještě hodně vyprávět. Pro mnohé z nás byl páter v pravém slova smyslu - česky řečeno - pravým otcem. Od onoho 28. března 1971 (kdy sloužil první mši), už hodně jeho synů a dcer odešlo do nebeského království a nyní se tam všichni budou těšit spolu. Pro nás, kteří jsme tu zůstali, zůstala vzpomínka s odkazem.

Pro mne trvalým odkazem pátera Vyoralova zůstává:

- víra v sílu modlitby a ochota se podřídit vůli Boží.
- tolerance, a vzájemná snášenlivost bez ohledu na politickou orientaci.
- ochota si vzájemně odpouštět, překonat urážlivost či osobní pýchu.
- podřídit osobní ambice práci a obětování se pro druhé.

Nakonec se skupina lidí sdílících tyto ideály potom stává opravdovou rodinou - JEDNOU RODINOU - tak jak nás páter nazýval.

Páter Vyoral vykonal pro nás za ta léta nesmírné množství práce. A přestože jsme se modlili za našeho duchovního otce, nyní Páter Vyoral odchází a zdá se, že všechno končí...Končí? **NE, nekončí!** Budme si vědomí, že zůstaneme-li věrni jeho ideálům, zůstaneme-li **spojeni s jeho duchem modlitbou**,**páter Vyoral nám tam připraví cestu k nebeskému Otci**. A to samo o sobě bude mít pro nás ten přínos největší.

Děkuji za vaši pozornost.

Na rozloučenou s důstojným otcem Vyoralem

(Hedvika Krátká)

Odešel vzácný člověk, jenž měl nás tolik rád,
on nebyl jen knězem, byl i náš kamarád,
vždy dokázal naslouchat, když něco nás tížilo,
radost s námi sdílel, též když něco bolelo.

Čtvrt století v našem čele stál,
RODINU JEDNU z nás stmelit dokázal,
při tom vždy tolik skromný byl
a svými výsledky se nikdy nechlubil.

V přátelství, ve shodě, jsme pohromadě žili,
v neděli při mši Boha velebili,
rádi jsme naslouchali jeho kázání,
nebo když ukládal nám jistá pokání.

Krásného bylo mnoho co jsme s ní m prožili,
oslav, svatby, křtiny, neb někoho pohřbili,
taneční zábavy, jež měly již svoje jméno,
kde před nimi vždy mše svatá a slovo Boží předcházelo.

Za všechnu tu lásku mu láskou dnes splácíme,
za lehké jeho odpočinuti se pokorně modlíme,
by se svým Pánem se mohl na věčnosti shledati
a za nás i nadále se u Něho přimlouvati.

Odpočinuti lehké dejž mu ó Pane
a světlo věčné ať mu svítí... ať odpočívá ve svatém pokoji, Amen.

Jen Bůh ví o velkém množství dobra, které P. Alois vykonal ve svém životě. Byl svému lidu dobrým pastýřem. Před dvěma lety jsem měl čest a potěšení strávit s ním 2 týdenní prázdniny v Guadalajara v Mexiku. Byl jsem ohromen hloubkou lásky, kterou mu lidé prokazovali. Bylo to společenství vzájemného obdivu. Tony Bennett snad nechal svoje srdce v San Franciscu. Bylo zcela zřejmé, že P. Alois nechal svoje srdce v Guadalajara.

Jak víte, P. Alois v posledních letech mnoho trpěl.

Když zjistil, že jeho zdraví rychle slábne, ještě více se věnoval modlitbě a odevzdanosti.

Když se dnes večer shromáždíme ke slavení pohřební mše svaté za našeho bratra, otce Aloise, budeme lámat chléb a budeme nasyceni tělem Páně. Děkujme také Bohu za nasycení, které jsme tak mnohotvárným způsobem přijímali skrze podíl na věrné službě otce Aloise Vyoralu.

Myslím, že otce Aloise dobře vystihují slova úvodu k příběhu o faráři Geoffroye Chaucera v jeho canterburských povídkách:

(přel. J. Kotvrda)

The Parson

There was a good man of religion, too,
 A country parson, poor, I warrant you;
 But rich he was in holy thought and work.
 He was a learned man also, a clerk,
 Who Christ's own gospel truly sought to preach;
 Devoutly his parishioners would he teach.
 Benign he was and wondrous diligent.
 Patient in adverse times and well content,
 As he was oftentimes proven.
 He was a shepherd and not mercenary.
 And holy though he was, and virtuous,
 To sinners he was not impiteous,
 nor haughty in his speech, nor too divine,
 But in all teaching prudent and benign.
 To lead folk into Heave but by stress
 Of good example was his busyness.
 But if some sinful one proved obstinate,
 Be who it might, or high or low estate,
 Him he reprove, and sharply, as I know.
 There is nowhere a better priest, I trow.
 He had no thirst for pomp or reverence,
 Nor made himself a special, spiced conscience,
 But Christ's own lore, and His apostles' twelve
 He taught, but first he followed it himselfe.

KŘESŤANÉ K 50. VÝROČÍ ÚNORA 48

Praha: Padesátého výročí únorového puče vzpomněli dnes ve svatovítské katedrále křesťané, kteří se zde shromáždili ke slavnostní bohoslužbě za oběti komunistické zvlče. Shromáždění společně

ZVON

organizovala Konfederace politických vězňů ČR a Česká biskupská konference. Hlavním celebrantem vzpomínkové mše byl kardinál Miloslav Vlk, koncelebrovali apoštolský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa, královéhradecký biskup Karel Otčenášek, českobudějovický biskup Antonín Liška, plzeňský biskup František Radkovský, pražský světící biskup Václav Malý a opati premonstrátských klášterů Strahov a Želiv Michael Pojezdný a Vít Tajovský, spolu s asi 60 kněžími - většinou bývalými politickými vězni. Účastníci bohoslužby zcela zaplnili hlavní loď katedrály a mezi čestné hosty patřil například místopředseda Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR Jan Kasal, předseda ODS Václav Klaus, řada poslanců a senátorů a zástupci Ekumenické rady církvi v čele s patriarchou Československé církve husitské Josefem Špakem.

Na začátku bohoslužby přivítal kardinál Vlk všechny účastníky a připomněl, že jejich životy spoluvytvářejí velké drama našich moderních dějin. Stojíme zde před Boží tváří, jakoby v zastoupení celého národa, pokračoval kardinál a poděkoval za významné svědectví života bývalých politických vězňů a mučedníků svědomí, které nesmí přijít nazmar. Pamatujeme na všechny popravené, umučené, zavražděné i na ty, kteří dosud nenalezli dostatek odvahy k pokání za spáchané zlo. Prosmě Boha za pochopení smyslu dějin i za odpuštění našich vin a hříchů.

Promluvu pronesl generální vikář českobudějovické diecéze Mons. Václav Dvořák, sám dlouholetý vězeň komunistických žalářů padesátých let. Mons. Dvořák připomněl taktiku rozdělení společnosti, kterou komunisté na základě svých sovětských zkušeností praktikovali i u nás. Řekl, že v období krutého stalinismu šlo o bytí a nebytí, kdy lidé i vše hodnotné bylo neúprosně likvidováno. Hrůza a děs nás tehdy mobilizovaly, takže jsme šli do nerovného zápasu. To nám diktovalo svědomí a národní hrdost. Přicházíme proto po 50 letech poděkovat za svobodu i cenné zkušenosti důvěry v Boha blízkého. Tam, kde se již nedá dělat nic jiného než trpět, může člověk pozdvihnout svůj hlas k Bohu a svou bídu tak nábožensky zpracovat a přetvořit v hodnoty nového života. V době utrpení jsme žili jako rodina, nesli břemena jeden druhého a byli spojeni na život a na smrt. Tuto pozitivní zkušenost je třeba uchovat právě v dnešní době, kdy nás sužují neodčiněná bezpráví a neusmířené viny, které stále bloudí v těle naší společnosti jako ložiska infekce. Neuzdravená minulost nás provází a jako dědičný hřích se projevuje dále v životě jednotlivců i společnosti. Je proto nutné revidovat zákonodárství, které musí obnovit spravedlnost, aby nebyl zrušen zásadní rozdíl mezi dobrem a zlem. Václav Dvořák se dále zamýšlel nad otázkou - v čem spočívá zločin komunismu. Hřízoplňné příběhy zbarvené krví jsou produktem zvrácené komunistické ideologie, která láme důstojnost života a stírá rozdíly mezi dobrem a zlem, zamlžuje svědomí a rozsévá všeobecnou nedůvěru. Společnost dlouhodobě zbavená jakéhokoli kritéria a tím i smyslu pro právní řád, je zcela otevřená pro nebezpečí bezbřehého liberalismu. Na mravní cynismus reálného socialismu osmdesátých let navázal bezuzdný liberalismus let devadesátých, ve kterých nás zavalilo mnoho morálního odpadu. Jsou tu však nové šance jak obnovit řád a hledat hodnoty, za které zemřeli a trpěli všichni ti, které si nyní připomínáme. Prioritním úkolem je proto péče o duchovní, morální a kulturní hodnoty ve společnosti. Je třeba, aby po pádu železné opony, celá Evropa obnovila mantinely řádu, na kterém její identita spočívá. Zkušenost středoevropského humanismu, který je poznamenán ateismem ukazuje, že se nevyplácí oddělovat "věci Boží od věci člověka". My, kteří jsme nechali svá nejlepšší léta v komunistických kriminálech, chceme i nadále přispívat k duchovnímu i hmotnému prospěchu naší vlasti, která by se měla stát opět schopna rozhodovat dobře o své budoucnosti. Ať nám Bůh zehná!

Evangelium a homilie P. Franka Lynche, faráře u Panny Marie Karmelské, na pohřební mši za P. Aloise Vyoralu v New Rochelle, v kapli salesiánské školy.

Tu přišla jeho matka a jeho bratři. Stáli venku a vzkázali mu, aby k nim přišel. Kolem něho seděl zástup. Řekli mu: "Hle, tvoje matka a tvoji bratři jsou venku a hledají tě." Odpověděl jim: "Kdo je má matka a moji bratři?" Rozhlédl se po těch, kteří seděli v kruhu kolem něho a řekl: "Hle, moje matka a moji bratři! Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka."

Marek 3,31-35

Milí přátelé,

jménem salesiánského společenství vyslovuji upřímnou soustrast těm, jejichž životů se dotkla kněžská služba P. Aloise Vyoralu. Ztratili jsme přítele a církev ztratila dobrého a věrného služebníka. Nechci zdlouhavě vyjmenovávat místa jeho kněžského působení. Tyto informace můžete najít v řádových archívech. Jsou to věci které dělal. Myslím, že je důležitější zamyslet se nad tím čím, nebo kým P. Alois byl.

Otec Alois se narodil v Československu v roce 1920. Vstoupil k salesiánům sv. Dona Boska v roce 1941 a učil na jejich školách až do roku 1946, kdy byl poslán do Turína ke studiu teologie. Byl vysvěcen v roce 1950 a poslán do Mexika. Dalších 16 let pracoval s lidmi v Guadalajara, Tlaquepaque, Puebla a Mexico City. V roce 1966 přišel do New Rochelle, aby pracoval s českou komunitou v New Yorku. Začal pracovat ve farnosti Panny Marie Karmelské v roce 1971.

Vybral jsem tuto část Markova evangelia, protože cítím, že shrnuje život P. Aloise. Zasvětil svůj život službě církvi a konáním Boží vůle jak nejlépe uměl, byl začleněn do jedné rodiny a stal se vpravdě bratrem Pána Ježíše.

Když se zamýšlím na tou krátkou dobou, po kterou znám P. Aloise, žasnu nad tím, jak byl jeho život nádhernou směsí osoby a účelu. Nikdy netrpěl krizí totožnosti. Věděl, kým je, a věděl k čemu jej Bůh povolal.

Byl v první i v poslední řadě knězem. To bylo jeho posláním - jeho povoláním.

Ať dělal cokoli, konal svou službu oddaně a velkodušně. Byl dobrým, věrným a oddaným služebníkem Božího lidu.

A nejen to - byl také nádhernou lidskou bytostí. Byl vnímavý vůči hlasům a obrazům Božího stvoření. Byl opravdu šťastným člověkem. Jeho přístup k životu neznal chatrných kompromisů, nýbrž hlubokou oddanost lidským hodnotám, které nalézal všude. Jednal rozvážně, jako muž vedený přesvědčením, nikoli rozmarem. Jeho obdivuhodná radost z bytí mu vtiskla spíše vyrovnanost než bujarost, vážnost, zřídkakdy však zádušnost, a sebeovládání bez sebestřednosti.

Kdyby se P. Alois stal politikem, vnesl by do tohoto povolání obnovený smysl pro důstojnost a bezúhonnost. Měl překrásný smysl pro lidi, spojený s cílevědomou rozhodností, chtěl-li něčeho dosáhnout. Měl svou vlastní vizi uspořádání světa.

Naštěstí odpověděl na slavné volání, aby se stal knězem. A stal se skvělým knězem.

Když měl P. Alois problémy na některých místech, důrazně představil svou věc a pak ji nechal v Božích rukou. Přijal rozhodnutí svých představených s trpělivostí a porozuměním. Snažil se vstupovat do tajemství Boží vůle, jež zahrnuje utrpení pro život církve.

Na závěr bohoslužby zazpívali přítomní Svatováclavský chorál a naši státní hymnu. Následovalo krátké neformální setkání v prostorách pražského arcibiskupství. Zprávy ČBK 24.2.98

Úmysly mší sv. sloužených do uzávěrky Zvonu:

1/28	za zosnulého Jozefa Škrkoňa	rodina Krupkova
1/29	za Josefa Mareše	Julie Marešová, Anna Benáčková
1/30	za zemřelého otce Václava Jelínka	rodina Jelínkova
1únor	za zemřelého P. Aloise Vyoralu	krajanská rodina
2únor	za Františka Kubelku	rodina Krupkova
3únor	za Františka Kubelku	pan Kašpar a pan Minister
4únor	za zosnulého drahého švagra Jozefa Škrkoňa	Anna Kováčiková
5únor	za rodinu Kábrtovu	Helena Kymrová
6únor	za milovaného zomřelého otecka Jána Kováčika	dcera Anna
8únor	za Františka Kubelku	CS klub Manhasset
8.únor	za krajskou obec ve Washingtonu a okolí	krajané
10únor	za zemřelého Dr Bohumíra Bunžu	Růžena Bunžová
11únor	za Annu Bandurovou a Štefana Banduru	Magda Štec
12únor	za Miladu Stránskou	Blažena Stránská
13únor	za zemřelého Františka Okénku	Manželé Oti ašovi
14únor	za zemřelého Volod'u Lehna	Dagmar Lehmová
15únor	za manžela Oldřicha Benáčka	Anna Benáčková
16únor	za Hynka Hromádku	Blazena Stránská
17únor	za zemřelého P. Aloise Vyoralu	Marek Polášek
18únor	za zemřelého P. Aloise Vyoralu	Josephine Orgon
19únor	za zemřelého Oldřicha Benáčka	rodina Bláhova
20únor	za zemřelého Františka Okénku	Anna Vasek
21únor	za zemřelou přítelkyni Betty Sheppard	Blažena Stránská
22únor	za krajskou rodinu	krajanská rodina
23únor	za zemřelého P. Aloise Vyoralu	Agnes Franc
24únor	za zosnulého drahého otecka Jána Kováčika	dcera Anna
25únor	za zemřelého Františka Okénku	CS klub Manhasset
27únor	za zemřelého P. Aloise Vyoralu	Jiří a Hedvika Krátkých
1březen	za zemřelého otce Aloise Vyoralu	krajanská rodina
2březen	za zemřelého P. Aloise Vyoralu	Růžena Kankrlíková

Nedělní mše sv. na příští období:

8březen	za rodiče Bláhovy a zemřelé příbuzné z obou stran	rodina Bláhova
15břez	za zemřelého Josefa Mareše	J. Marešová, A. Benáčková
22břez.	za živé a zemřelé rodiče	rodina Fojtikova
29břez	za zemřelou maminku Marii Novákovou	J. Marešová, A. Benáčková

Zemřeli: William Pavlovič, 14. února 1998 Zarmouceným pozůstalým vyslovujeme upřímnou soustrast a modlíme se: "Dopřej nám šťastné shledání s našimi zesnulými, prosíme tě, vyslyš nás."

Blahopřejeme: Anna Sikorjak 22. února, Helen Kiesel 15. března

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

Josef Zolman MD, Zdenka Vomelová PA, Alena Homoláčová FL, Karel a Irena Stolaříkovi NY, Růžena Kankrlíková FL, Mila Kania NY, Václav Hyvnar OH

Masopustní zábavy dne 22. února 1998 se zúčastnilo asi 160 lidí. **Vám všem, kteří se na ní podíleli ať už přípravou, organizací, vařením, prodáváním jídla, sladkostí, lístků, příspěvkem do tomboly, úklidem či jinak, patří upřímný dík, a Pán Bůh zaplať.**

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10:30 ráno, v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši sv. Po bohoslužbách následuje společná snídaně.

Slovenská mše sv. každou neděli v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

Adresa českého kněze: P. Jindřich Kotvrda, PO Box 387, Roslyn NY 11 576

Tel: (516) 621 2222 Fax: (516) 621 7892 Email: jindra@webspan.net

ZVON

ST. MARY'S
PO BOX 387
ROSLYN NY 11576

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO. 54

Mr Vaclav Vavra

3150 33rd St

Long Island City

NY

11106-2446

